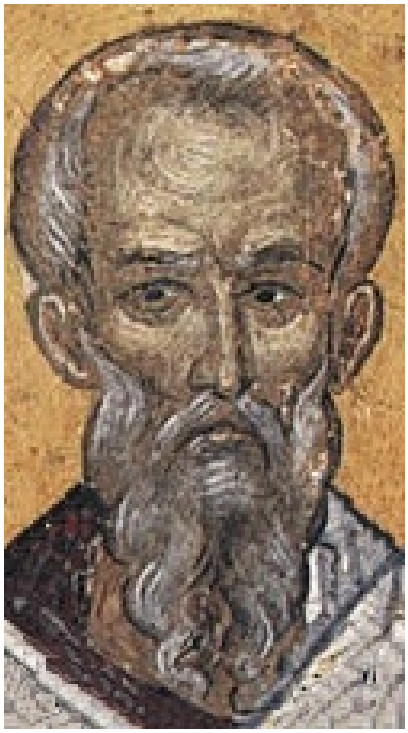
30.07.2013 г. / 07:09:09

Вяра

12.08 по еретическия, †30 юли по православния календар - Свв. апостоли от седемдесетте Сила, Силуан, Крискент, Епенет и Андроник. Св. свещеномъченик Валентин. Св. мъченик Полихроний. Св. Иоан Воин

В памет на светите апостоли (от седемдесетте) Сила, Силуан, Крискент и другите с тях (I в.)

Свети апостол Сила. Фрагмент от стара гръцка стенопис

Светият апостол Сила, когото старшите апостоли избрали за проповядване на Словото Божие, носел огромни трудове в благовестието на Христовото учение, отначало заедно със свети първовърховен апостол Павел, а след това без него. Когато на Иерусалимския събор било съставено послание до

Антиохийската църква за това, че не трябва да обрязват езичниците, приемащи светата Христова вяра, свети Сила бил изпратен там заедно с други заслужили мъже, както пише за това свети Лука в книгата “Деяния на светите апостоли”:

“- Тогава апостолите и презвитерите с цялата църква намериха за добре да изберат изпомежду си Иуда, наречен Варсава, и Сила - предни мъже между братята”.

Като пристигнали в Антиохия, те събрали народа и предали посланието. Като го прочели, всички много се зарадвали на полученото наставление.

Иуда и Сила, които притежавали дар на пророчество, усърдно наставлявали вярващите, като ги утешавали и утвърждавали във вярата. Сила пожелал да остане в Антиохия, а Иуда се върнал в Иерусалим. След това апостол Павел пожелал да тръгне на проповед в други страни и си избрал за спътник свети Сила. Препоръчани на Божията благодат от братята, те се отправили към Сирия и Киликия и пребъдвали там, като утвърждавали тамошните църкви. Като минавали през Дервия и Листра, те срещнали там Тимотей и заедно с него тръгнали към Македония.

Когато били във Филипи, изгонили от една слугиня дух, който предричал и докарвал голяма печалба на господарите ѝ с врачуването си. Когато господарите ѝ видели, че пропаднала надеждата за печалба, хванали Павел и Сила и ги повлекли към градоначалниците, като ги обвинявали, че бунтуват жителите на града. Събрал се много народ, а началниците, като смъкнали дрехите от Павел и Сила, заповядали да ги бият с палки. И като им наложили много удари, хвърлили ги в тъмница, като им стегнали нозете в клада. Посред нощ, когато Павел и Сила се молели и славели Бога, станал голям трус, така че и тъмничните основи се поклатили, вратите се отворили сами и оковите на всички паднали. А тъмничният

стражар, като се събудил и видял, че тъмничните врати са отворени, извадил меч и поискал да се убие, понеже мислел, че затворниците са избягали, но апостол Павел го удържал от самоубийство. Стражът с трепет припаднал пред Павел и Сила, а след това ги извел от тъмницата и ги приел в дома си, където умил раните им и се кръстил заедно с всичките си домашни. Оттук светите апостоли Павел и Сила отишли в Амфипол, Аполония и Солен. Много от гърците и немалко благородни жени се присъединили към тях. А евреите от завист и непокорство подбудили някои лоши улични човеци, разбунтували народа против апостолите и искали да ги погубят. Братята веднага изпратили през нощта Павел и Сила в Берия, но и тук дошлите от Солун евреи подбудили народа срещу проповедниците на Божието Слово. Затова Павел си отишъл от приморските страни, а Сила и Тимотей останали там. Като заминали оттам след няколко дни, те намерили свети Павел в Коринт. Тук свети Сила станал епископ. Като се потрудил достатъчно през живота си с проповед на Божието Слово и извършил някои знамения и чудеса, той заминал при Господа.

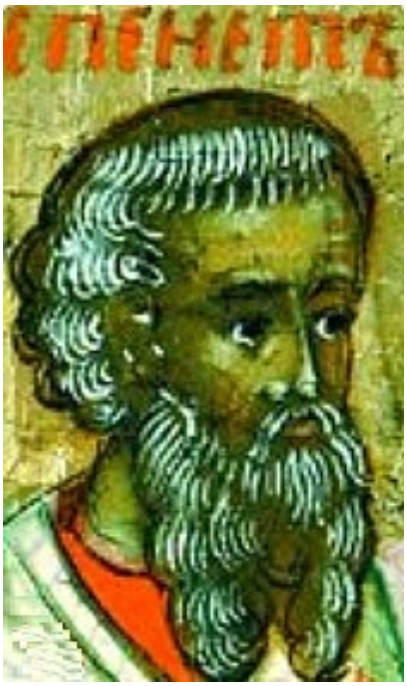
Свети апостол Силуан се трудил в проповед на словото Божие заедно с върховните апостоли Петър и Павел. И двамата споменават в писанията си за него. В първото си съборно послание свети Петър пише така: “Написах ви накратко по Силуана, верния брат, както мисля”.

Свети апостол Павел във второто си послание до Коринтяните също казва: “Защото Син Божий, Иисус Христос, Когото проповядвахме помежду ви аз и Силуан и Тимотей”.

Оттук е ясно, че свети Силуан се е трудил с всеки от върховните апостоли, като споделял трудовете и страданията им. В Солун той бил епископ, и като понесъл много скърби заради вярата, заминал завинаги при Христа, Който увенчава

всеки подвиг.

За свети апостол Крискент споменава свети апостол Павел във второто послание до Тимотей, като казва: “Крискент - в Галатия”, тоест бил изпратен на проповед. Той бил епископ в Галатия, а след това проповядвал за Христа в Галия и поставил за епископ в град Виена своя ученик Захария. Отново се върнал в Галатия и загинал там мъченически по време на царуването на Траян.

Свети апостол Епенет. Фрагмент от стара икона ''Апостолски деяния''

Свети апостол Андроник

За свети апостол Епенет апостол Павел споменава в посланието до Римляните: “Поздравете моя възлюбен Епенет, пръв повярвал в Христа”. Епенет бил епископ в Картаген.

В същото послание до Римляните апостол Павел споменава и апостол Андроник: “Поздравете Андроника и Юния, мои сродници и съзатворници, които са чутовни между апостолите и които още преди мене повярваха в Христа”.

Тропарь апостолам Силе, Силуану, Крискенту, Епенету и Андронику

глас 3

Лик пяточи́сленный апо́стол Христо́вых пе́сньми восхва́лим,/ Си́лу, Силуа́на, Крискéнта, Андрони́ка со Епенéтом,/ си́и бо и́дольскую лесть обличи́ша/ и, невéрныя в вéру уловúвше,// мóлят непрестáнно о всех, пáмять их величáющих.

(Перевод: Восхвалим песнопениями собрание пяти Христовых апостолов: Силу, Силуана, Крискента, Андроника и Епенета, ибо они, обличив идольское коварство и неверующих обратив в веру, молят не переставая обо всех, прославляющих их память.)

Кондак, глас 4:

Лозие явистеся Христова винограда, гроздие приносяще мудрии в добродетелех, вино нам спасения источающе: еже приемлюще веселия исполняемся, празднующе всечестную вашу память, в нюже молитеся о оставлении грехов наших, Господни апостоли.

(Били сте лози, от Христовото лозе принасящи, мъдри, гроздовете на добродетелите и даващи виното на спасението. Приемайки го, се изпълваме с веселие, празнувайки вашата всечестна памет: молете за прошка на

греховете ни, Господни апостоли.)

Страдание на свети свещеномъченик Валентин († ок. 273 г.)

В Омбрия, италианска област, в града, наричан Интерамна, епископ бил свети Валентин, получил от Бога дар на изцеление. Като изцелявал хората от всякакви болести и недъзи с молитва и призоваване на пресвятото име на Иисуса Христа, той обръщал неверните от идолското служение към Бога (по това време езическото многобожие все още господствало в света и нечестивите царе, които властвали на Запад и на Изток, преследвали християните.) В тези дни трима младежи, родом от Атина, езичници по вяра, по име: Прокул, Ефив и Аполоний, дошли в Рим да учат, като желаели да се запознаят по-добре с езика и римската наука. Те намерили един учен наставник, опитен и в двата езика: латински и гръцки, на име Кратон, постъпили при него на обучение и живеели в дома му. Случило се на единия от синовете на Кратон, на име Херимон, да заболее сериозно. Болестта се проявила в това, че гръбнакът му силно се огънал, главата му се озовала между коленете и той никак не можел да се изправи. Много лекари били викани, но не могли да помогнат на болния. Той страдал по този начин около три години и загубил всякаква надежда за изцеление. Един ден в дома на Кратон дошъл трибун на име Фронтон. Като видял болния, той казал:

- Такава болест имаше роднят ми брат, но той получи изцеление от един християнски епископ, наричан Валентин, който живее в град Интерамна.

Като съобщил това, трибунът посъветвал Кратон да изпрати болния си син при епископа. Той казал още за брата си и това,

че като получил изцеление, не пожелал да остави епископа, но привлечен от добротата му, се привързал към него с любов. Като чул всичко това, Кратон изпратил при епископа няколко почетни, предани и верни нему мъже с молба да дойде при него, тъй като не му е възможно да изпрати на такъв път болното си чедо. Божият човек не се поленил за слава Божия да дойде от своя град в Рим при поканилия го мъж и бил приет от него с голяма чест. Като показал на светителя болния Херимон, Кратон започнал да моли светителя да изцели сина му, както е изцелил брата на трибуна. Свети Валентин казал:

- Ако ти искаш, синът ти ще бъде изцелен.

- Половината от имота си ще ти дам, само изцели сина ми - отвърнал Кратон.

- Удивлявам се - възразил светителят, - че ти като добър учител, не разбираш казаните от мен думи. Пак ти казвам, ако пожелаеш, болният ще оздравее, понеже, ако вярваш в моя Христос, всичко ще бъде възможно за вярващия. Вярващият човек е несравнимо по-приятен на Бога от невярващия, който възлага надеждата си на световни и нищожни неща и почита за богове изображения на живели някога зли хора, изображения, направени от дърво, камък и друго някакво вещество. Как е възможно да се допусне, че са били богове тези, които, потънали в мръсни дела и упражнявайки се в жестоки мъчения, нямат нито един час свободен от мерзки беззакония? Ако приемеш вярата, която ти предлагам, като се откажеш от езическото нечестие и възложиш надеждата си на Единия Бог, невидимия и всемогъщ, ще бъде дадено здраве на сина ти, както ти желаеш. Тази половина от имота си, която ми предлагаш, раздай на бедните, нека те се молят на Бога за теб и за сина ти. Мене няма да ме убедиш да взема каквото и да е за изцелението на сина ти. Моля само за вяра. И така, повярвай в Сина Божий Иисуса Христа, че Той е истинският

Бог, откажи се от всичките си идоли и ще видиш сина си здрав.

Кратон отговорил на това:

- Макар и да не зная в какво собствено се състои вашата вяра, но съм чувал, че всеки се спасява по своята вяра. Вярата на единия не може да помогне на другия и обратно, нечие безверие не може да навреди на друг.

Светият епископ отговорил:

- В човешкия живот има неща, които не могат нито да помогнат, нито да навредят. И отеческото неверие не може да вреди на вярата на синовете, но при нужда и при изцеление на болни вярата на единия може да способства на другия, например с вяра баща може да помогне на сина, сестра - на брат, и господар - на своя роб. В Писанието четем, че стотникът с вяра е получил изцеление на умиращия си роб.

Началникът на синагогата с вяра видял умиращата си дъщеря възвърната към живот, а сестрите, плачещи за умрелия и погребан брат Лазар, го видели възкръснал четиридневен по думата на Господа и се възрадвали. Има още много примери в Стария и Новия Завет, ясно показващи, че вярата на единия може да помогне на другия. Случва се и така, че неверието на един носи вреда на другите, например неверието на един човек - фараона, причинило различни смъртни наказания на целия Египет, и даже го погубило заедно с цялото му войнство.

Като слушал тези и подобни на тях думи на епископа, учителят Кратон паднал в нозете му и казал:

- Вярвам в Проповядвания от тебе, че Той е Истинният Бог, и че няма друг, освен Него, Който заповядва на болестите и на смъртта да се махнат, и те се махат. Заповядва живот - и той се

възвръща.

Светият епископ Валентин му казал:

- Християнската вяра трябва да се открива не само на думи, но и на дела.

- Какви са - попитал учителят - тези дела, чрез които може да се открие вярата?

- Откажи се - поучавал епископът - от идолите, направени от човешки ръце, и приеми светото умиване, за да се причислиш към синовете Божии.

- По какъв начин - попитал Кратон - водата, която умива телесната нечистота, може да очисти от греховете?

- Водата - разрешил недоумението му светият, - когато над нея бъде призовано името на Пресветата Троица, получава тайнствено Светия Дух, Който и очиства всички грехове на кръщаващия се в нея човек.

- Нашата беседа все повече се удължава - казал Кратон, - а животът на моя син Херимон се съкращава.

Свети Валентин отвърнал на това:

- Ако ти не повярваш на това, което никога не си могъл да чуеш, нито да видиш, синът ти не може да бъде здрав.

- Какво ли е това - недоумявал Кратон, - което не съм могъл нито да видя, нито да чуя?

- Чувал ли си - пояснявал светителят - някога за Девицата, непорочно заченала и родила и след рождението останала Девица? Виждал ли си някога, когато и да било, ходещ по морето като по суша? Чувал ли си Някой с едно слово да укротява морската буря, и това, че Той в края на краищата бил разпнат, умрял, бил погребан, в третия ден възкръснал от

мъртвите, пред очите на мнозина се възнесъл на небето, при което ангелите, ясно явили се на хората, засвидетелствали, че Той отново ще дойде от небето, за да съди живи и мъртви? Ако ти вярваш в това, че всичко така е станало, то пристъпи и приеми кръщение, за да оздравее синът ти и самият ти да се сподобиш с вечен живот?

- Всичко, което казваш, ще направя - съгласил се учителят, - само нека синът ми да бъде здрав.

На това светият епископ казал:

- Тъй като цялата светска премъдрост, на която ти се считаш учител, е нищожество пред Бога, а ти не можеш да повярваш така съвършено, както го изисква самата вяра, то дай ми дума, че с целия си дом ще се обърнеш към Христа и ще се кръстиш, след като синът ти по моята вяра получи здраве!

Тогава учителят Кратон, като извикал жена си и всичките си домашни, паднал в нозете на светителя, и обещали да станат християни, ако той изцели Херимон. Тук били и споменатите юноши: Прокул, Ефив и Аполоний, и те също, като желаели оздравяването на сина на своя учител, обещали да станат християни. След това светият епископ наредил да приготвят отделна стая и да прекарат в мълчание целия ден и през нощта. А той, като взел болния в стаята, се затворил сам с него.

Болният бил с прегънато тяло, подобно на кълбо: главата му била между коленете. Нито една част от тялото му не била здрава. Той не бил в състояние дори да говори, а само стенел. Никой от лекарите не можел нито да разбере, нито да излекува тази болест. Светият епископ Валентин, като взел власеницата си, на която обикновено се молел, я постлал на земята и положил на нея болния полумъртъв отрок. Самият той през цялата нощ се молил и славословил Бога. В полунощ

в стаята засияла небесна светлина, така че на стоящите отвън изглеждало, че се е запалил огън, а след полунощ детето оздравяло и започнало с висок глас да хвали Бога. Родителите и всички в дома чули гласа на Херимон и произнесените от него думи и много се зарадвали, понеже в продължение на три години те чували от него само стонове. Като се приближил до вратата, те започнали да чукат и да молят светеца да им отвори, за да видят Херимон. Но той им отговорил, че няма да отвори, докато не завърши обичайните си молитви. И те чакали до сутринта, като се радвали на случилото се. Когато започнал денят, светият епископ отворил вратата, извел момчето, което било съвършено здраво, сякаш не е боледувало никога, и го предал на родителите. Тогава учителят Кратон заедно с целия си дом повярвал в Христа и се кръстил. Всички се радвали духом за Бога, своя Спасител.

Изцеленият отрок Херимон не пожелал да остави своя лекар Валентин след кръщението. По същия начин и тримата споменати юноши, като оставили след кръщението светската мъдрост, се привързали с цялото си усърдие към духовния учител - Божия архиерей, и станали негови ученици, подражатели на светия му живот и търсачи на своето спасение. Подбудени от техните увещания и примера на честния им и целомъдрен живот, и други ученици, на една възраст с юношите, се обръщали към Христовата вяра и светото кръщение, така че при тях започнали да приждат много ученици, и като чували боговдъхновеното учение, встъпвали в пътя на Истината. Когато синът на началника на града, на име Авундий, като повярвал в Христа и се кръстил, се разпалил от божествена ревност и явно пред всички изповядал себе си като Христов раб, баща му и другите началници много се разгневили, хванали първоучителя на християнската вяра, светия епископ Валентин, и безпощадно го били. Поискали да го склонят към идолопоклонство, но той не пожелал да

изпълни волята им. Поради това те отново го мъчили още по-жестоко и след това го затворили окован в тъмницата. Светителят пък се радвал, че се е сподобил да пострада за Христа, своя Господ, и украсен с приетите рани, подобно на апостолите, се хвалел с тях като с драгоценни украшения и казвал:

“- Аз нося на тялото си раните на Господа Иисуса и подпълвам недостига от скърби Христови в моята плът за тялото Христово, което е църквата”.

При това той укрепявал в светата вяра и учениците си, които идвали при него в тъмницата. Като узнал за това, началникът силно се разгневил, изпратил за него през нощта, извел го от тъмницата и му отсякъл главата. Така завършил страдалческия си подвиг свети епископ Валентин. Учениците на светителя: Прокул, Ефив и Аполоний, взели честното му тяло, отнесли го в град Интерамна, купили в предградието неголям участък земя и го погребали с чест, като пребъдвали при гроба няколко дни и нощи в пост, молитви и славословие на Господа. При тях се събирали вярващите от града, а също и мнозина невярващи, които, като слушали душеспасителните им думи и Христовата проповед, се просвещавали във вярата. След известно време за това научил градоначалникът Леонтий и затворил тримата юноши в тъмница. Когато видял, че народът се вълнува и ги жали, тъй като всички ги обичали, заповядал да ги убият през нощта, понеже се боял да направи това през деня, за да не би развълнуваният народ да ги освободи. Така светите мъченици били посечени с меч през нощта и заминали към незалязващата светлина на Царството Небесно. Свети Авендий, синът на римския началник, като отишъл при възлюбените си другари и узнал за смъртта им, много се опечалил. Взел честните им тела и ги погребал с чест до гроба на своя учител Валентин, като прославял Господа Иисуса Христа, Който живее и царува с Отца и Светия Дух в

безкрайните векове и во веки. Амин.

Страдание на светия мъченик Полихроний († ок. 251 г.)

Нечестивият римски цар Деций, след като измъчил много християни, се отправил с цялата си войска към Персия. Там победил персийското войнство и завладял областите Вавилония, Вактриния, Иркания и Асирия. Като намерил в тези земи много християни, царят започнал да ги преследва и предава на мъчения. Тогава във Вавилония бил епископ Полихроний, а с него имало трима презвитери: Пармений, Елима и Христотел, и двама дякони: Лука и Муко. Като ги уловил, Деций заповядал веднага да ги заведат за принасяне на идолска жертва. Но свети Полихроний смело казал:

- Ние принасяме сами себе си в жертва на нашия Господ Иисус Христос. На бесовете и на нищожните идоли, направени от човешки ръце, никога няма да се поклоним.

Деций заповядал да затворят в тъмница епископа с презвитерите и дяконите, а сам започнал да строи в град Вавилон храм на своя мерзък бог Сатурн, на когото направил и позлатен идол. Той написал до началника Валериан, в Рим, за благополучната си победа над персите, която според него му била дадена от боговете, и заповядал да устроят в Рим голям празник в тяхна чест, а християните да мъчат и убиват.

В Рим Валериан постъпил според заповедта на царя. Когато мерзкия храм на Сатурн бил завършен във Вавилон, нечестивият Деций повикал на своя съд епископ Полихроний с презвитерите и дяконите, и казал:

- Ти ли си този богохулник, който нито боговете почита, нито царските наредби изпълнява?

Светият епископ мълчаливо стоял, не отговаряйки нито дума.

Тогава царят се обърнал към презвитерите и дяконите:

- Вашият началник онемя!

Но презвитерът Пармений казал:

- Нашият отец не е онемял, но не желае да осквернява чистите си и свети уста, изпълнявайки заповедта на нашия Господ Иисус Христос, Който е казал: “Не давайте светинята на псетата, и не хвърляйте бисера си пред свините, за да го не стъпчат с краката си и, като се обърнат, да ви разкъсат”. Добре ли е чистата уста да се омърсява с гной?

Разгневеният Деций казал:

- Ние сме гной, значи?

И веднага заповядал да отрежат езика на презвитера. Когато направили това, свети Пармений, без език, произнесъл ясно, обръщайки се към свети Полихроний:

- Свети отче, моли се за мене, понеже виждам над тебе Царя - Светия Дух, Който затваря твоите уста, а в моите влага меден нектар.

Тъй е дивен Господ в Своите светии: на имащия език заповядва да мълчи, а на този, комуто езикът е отрязан, дава дар слово, за да покаже всемогъщата Си сила. И казал Деций на епископа:

- Полихроний, принеси жертва на боговете и ще ми бъдеш приятел, и ще поверя на тебе новия храм на Сатурн.

Епископът не му отговорил. Като изпаднал в ярост, Деций заповядал да бият Полихроний с камък по устата, а светецът, докато го биели, издигнал ръцете си към небето, и като

повдигнал очи, изпуснал дух. Деций оставил тялото на мъченика повалено пред храма на Сатурн. През нощта двама благородни мъже от персийските князе на име Авдон и Сенис, тайни християни, взели, без никой да види, тялото на свети епископ Полихроний и го погребали близо до градската стена. А Деций се отправил към град Кордува, който се намирал в Персийската страна, и заповядал да вземат с тях оковани в железни вериги затворниците, презвитерите и дяконите.

Когато водели светиите, железните окови паднали от шиите и ръцете им. Като дошли в град Кордува, Деций заповядал да представят на съд доведените затворници и им казал:

- О, безумни, нима и вие желаете да погинете, ето, предлагам ви да принесете жертва на безсмъртните богове!

Но презвитерът Пармений, на когото бил отрязан езикът, високо отговорил:

- Окаяни, който убеждаваш нас да се поклоним на идолите, направени от човешки ръце! По-добре ти се поклони на нашия Господ Иисус Христос: ако не Му се поклониш, ще погинеш заедно с боговете си.

Деций заповядал да повесят всички за мъчения. Но светиите и в това положение благодарели на Бога, казвайки на презвитера Пармений:

- Моли се за нас, отче!

А той казал:

- Бог, Отец на нашия Господ Иисус Христос, нека ни даде в утешение Светия Дух, Който царува во веки веков.

И всички отговорили:

- Амин.

А Деций в ярост завикал:

- Това е вълшебство! Човек говори без език - това не е ли явно доказателство за вълшебство?

А презвитерът Пармений отговорил:

- Нашият Господ Иисус Христос, Който дал някога на немия език, и на мене, грешния, ми даде способност при отрязан език да говоря. А ти, ако и да имаш език и да говориш, си ням, тъй като не славиш истинския Бог!

Деций заповядал да ги горят с огън, да слагат нагорещени железни дъски на хълбоците им и с железни куки да стържат телата им. Докато така се мъчили светиите, дошъл глас от небето, който казвал:

- Елате при Мене, смирени по сърце!

Като чул този глас, Деций обяснил и него с вълшебство, и заповядал да снемат мъчениците и да им отсекат главите, а телата им да хвърлят извън града на пътя и да поставят стража, да не би някой да ги погребе. Така завършили страданията си за Христа светите мъченици - презвитерите Пармений, Елима и Христотел, и двамата дякони Лука и Муко. Споменатите двама князе, които дошли тук заедно с царя, през нощта откраднали захвърлените им тела и ги погребали в своето село, недалече от Кордува. В това време цар Деций изпратил да търсят християни по цяла Персия и да ги мъчат. Някои от слугите му казали:

- Царю, тези пленници, които ти помилва и на които дари живот и свобода, са християни. Те събират телата на християните, погребват ги в своето село, не се покланят на боговете и твоите заповеди не изпълняват.

- Кои са тези нечестивци? - с гняв попитал царят. Слугите

назовали Авдон и Сенис. Царят заповядал незабавно да ги повикат при него и когато те се явили, казал:

- Нима сте толкова безумни, да не разбирате, че не за друго ви победих и покорих на римската власт, а за непочитането на боговете?

Но те отвърнали:

- Христос затова ни направи победители над дявола, понеже презираме вашите богове.

Деций им казал с гняв:

- Нима не знаете, че животът ви е в мои ръце?

- Нашият живот - отговорили светиите - е в ръцете на нашия Бог и ние се покланяме на този, Който слезе от небето на земята заради нашето спасение.

Деций заповядал да ги оковат с железни вериги и да ги затворят в тясна тъмница. Когато ги оковали, светиите казали:

- Ето нашата слава, която винаги сме се надявали да получим от нашия Господ!

В същия ден други двама благородни мъже - Олимпий и Максим, били обвинени пред царя, че са християни, и царят незабавно ги хванал, заповядал да ги бият с палки без разпит, като казал:

- Те не са достойни да слушам думите им, понеже не почитат боговете, и заслужават смърт, тъй като считат за Бог един умрял човек.

Свети Максим възразил на това:

- Ти добре каза “умрял”, но защо не каза и “възкръснал”?

- Назовете ни вашите съкровища - казал Деций.

Свети Олимпий отговорил:

- Нашето съкровище, злато, сребро и всяко богатство, е нашият Господ Иисус Христос, заради Когото ние не щадим здравето си и презираме всички земни богатства.

Когато биели жестоко светиите, те казвали:

- Слава на Тебе, Господи Иисусе Христе, че Си благоволил да ни причислиш към Твоите раби!

Деций все повече изпадал в ярост и заповядал да бият мъчениците с оловни пръти. След това ги предал на своя наместник, някой си Анисий, който продължил да ги мъчи и накрая им отсякъл главите със секира, а телата им хвърлил на кучетата, за да ги изядат.

Телата лежали непогребани пет дни, но нищо не се докоснало до тях. На шестия ден през нощта християните взели честните останки и ги погребали с чест.

След това нечестивият Деций тръгнал за Рим, а с него водели окованите във вериги свети мъченици от Персия - Авдон и Сенис, които Деций взел със себе си за слава, за да устрои зрелище за римляните. В това време в Рим началникът Валериан хванал светия папа Сикст, клира му и мнозина християни, и ги затворил в тъмница. Папата останал в тъмницата много дни, а при него идвали тайно християни, носели децата си, довеждали също и сродници и познати, които се обръщали от идолското нечестие към Христа. Всички те били кръстени в тъмницата от папата. В тези дни Деций влязъл със слава и голямо тържество в Рим, като водел със себе си двамата персийски князе Авдон и Сенис като пленници. След това Деций свикал целия римски сенат заедно с началника Валериан и им представил доведените от Персия

князе, оковани във вериги, но облечени по княжески. Макар и да били изнемощели от различните мъчения по пътя, но за слава на Деций те били украсени със злато, сребро и накити със скъпоценни камъни. Като ги посочил с пръст, Деций казал:

- Погледнете враговете, които боговете и богините предадоха в наши ръце. Това са враговете на Римското царство!

Като ги погледнали, всички сенатори се удивили на благородния им вид и обзети от жалост към тях, изпаднали в умиление. Господ дал такава благодат на Своите раби, че тези, които се взирали в тях, по-скоро изпадали в умиление, отколкото в ярост. Деций заповядал да извикат главния Капитолийски жрец на име Клавдий, който се явил и донесъл със себе си идол и триножник. Тогава Деций казал на светиите:

- Принесете жертва на боговете и ще станете свободни римски князе, ще владеете всичките си имения, ще се обогатите с още богатства и ще получите големи почести от нас.

Но светиите отговорили:

- Ние принасяме в жертва на нашия Бог, Господ Иисус Христос, само себе си. На твоите богове ти сам принасяй жертва!

След това царят заповядал призори да приготвят зрелище, на което да хвърлят персийските князе Авдон и Сенис на зверовете, за да ги разкъсат и изядат. Когато настъпило утрото и всичко било приготвено за зрелището, цар Деций не се явил, а вместо това изпратил началника Валериан. Той, като дошъл и извел мъчениците, започнал преди всичко да ги скланя към идолослужение, говорейки:

- Пощадете благородството си и възложете тамян на олтара

на боговете. Ако не направите това, ще загинете от зъбите на зверовете.

- Ние вече казахме - отговорили светиите, - че само на нашия Господ Иисус Христос принасяме жертва на хваление и кадило на молитва и само на Него Единия се покланяме.
Ръкотворните идоли никога няма да почитаме.

Наблизо стоял идолът на Слънцето и Валериан заповядал на воините да отведат мъчениците при този идол и да ги принудят да му се поклонят. Светиите обаче, като се приближили, плюли върху него. Тогава Валериан изпаднал в ярост и заповядал да бият светите мъченици с оловни пръти, а след това да ги водят голи на определено място, където зверовете трябвало да ги изядат пред очите на народа, който гледал от стъпалата, разположени амфитеатрално. И светиите застанали с голи тела, но облечени в Христа с дух, и осенявали себе си с кръстното знамение. Най-напред срещу тях били пуснати два лъва, а после и четири мечки. Но зверовете не им навредили, а лежали кротко при нозете им като стражи.
Тогава Валериан казал:

- Това е очевидно християнско вълшебство!

И заповядал да отведат зверовете, а на оръженосците да влязат и убият мъчениците. Светиите били посечени с мечове. Като ги вързали за нозете, извлекли телата им и ги хвърлили пред идола на Слънцето за сплашване на християните, както заповядал мъчителят. Тук те лежали три дни. Един таен християнин на име Кирин, с иподяконски сан, който живеел близо до това място, откраднал телата през нощта и ги погребал в дома си в един оловен ковчег. Така завършили живота си светите мъченици Авдон и Сенис, персийски князе. Свети папа Сикст заедно с клира бил мъчен след тях. Страданието му, заедно с архидякон Лаврентий, се чества в десетия ден на месец август. Честните мощи на двамата свети

мъченици Авдон и Сенис се намирали в земята до възцаряването на Константин Велики. В дните на царуването му по Божие откровение те били намерени от вярващи и пренесени в Понтиановата гробница за чест и слава на Христа, нашия Бог, заедно с Отца и Светия Дух прославян во веки. Амин.

В памет на свети Иоан Воин (IV в.)

Свети Иоан Воин

Този светия служел във войската. По време на царуването на императора Юлиан Отстъпник заедно с други воини бил изпратен да убива християните. На тези, които го виждали при изпълнение на това дело, той изглеждал като гонител на християните, но тайно той им оказвал немалка помощ. Така, едни той известявал тайно, преди да бъдат хванати, за да могат да избягат, а други след залавянето им освобождавал. Той бил милосърден не само към преследваните християни, но и към тези, които просели от него помощ, като им давал всичко, от каквото се нуждаели. Като се упражнявал в молитви и пост, свети Иоан украсявал живота си с посещение на болни и утешение на скърбящи и се усъвършенствал в

добродетелта. Като прекарал живота си така богоугодно, той преминал към Господа и бил погребан на мястото, където погребват странници. По-късно в откровение той разказал на една жена за всички свои деяния, които извършил през живота си, а също така ѝ казал и името си. Казват, че свети Иоан освен това извършил и други чудеса. Особено бил известен с това, че удържал от бягство робите, изобличавал крадците и откривал откраднатото. С такива дела на чувотворство Бог обогатил свети Иоан заради неговия добродетелен живот.

Тропарь мученику Иоанну Воину

глас 4

Всеблага́го Бо́га и Царя́/ благове́рный раб и во́ин яви́лся еси́, Иоа́нне чудоде́телю,/ постра́дав бо ра́ди ве́ры му́жески,/ блаже́нно же сконча́в тече́ние,/ зри́ши Всетворца́ Го́спода в Небесе́х светле́йше. / От Него́же прие́м дарова́ние чуде́с,/ стра́ждущим челове́ком во вся́ких напа́стех помога́еши,/ укрепля́еши во́ины в ра́тех,/ от враго́в плене́ния, ран же и внеза́пных смерте́й и от бед лю́тых изыма́еши. / Те́мже моли́ Влады́ку Христа́, приснопа́мятне,/ да во вся́ком обстоя́нии сотвори́т нам ми́лость,/ и не введе́т нас во искуше́ния,// но спасе́т ду́ши на́ша, я́ко Человеколю́бец.

(Перевод: Всеблагого Бога и Царя ты стал благоверным рабом и воином, Иоанн чудотворец, ибо мужественно пострадал за веру, блаженно же закончив жизненный путь, ты созерцаешь Творца всех Господа в сиянии в Небесах. От Него же приняв дар чудотворений, страдающим людям во всяких искушениях ты помогаешь, укрепляешь воинов в сражениях, избавляешь от вражеского плена, ран, внезапных смертей и жестоких бед. Потому моли Владыку Христа, всегда вспоминаемый, чтобы во всяком бедствии Он сотворил нам милость и не ввел нас во искушения, но спас

души наши, как Человеколюбец.)

Ин тропарь мученику Иоанну Воину

глас 8

Блаже́нство ева́нгельское возлюби́в, Богому́дре Иоа́нне,/ чистоту́ се́рдца де́вством почти́л еси́. / Те́мже суету́ ми́ра сего́ пренебре́г,/ устреми́лся еси́ зре́ти Бо́га,/ И́же тя просла́ви чудесы́ во врачева́нии разли́чне стра́ждущих. / Сего́ ра́ди мо́лим тя:/ проси́ нам у Христа́ Го́спода вся́ких скорбе́й избавле́ния// и получе́ния Ца́рства Небе́снаго.

(Перевод: Блаженство евангельское возлюбив, Богомудрый Иоанн, ты прославил чистоту своего сердца девством. Потому суету мира этого отверг, устремившись к созерцанию Бога, Который тебя прославил чудесами во врачевании различных страдающих. Поэтому молим тебя: «Испроси нам у Христа Господа избавление от всяких скорбей и получение Царства Небесного».)

Кондак мученику Иоанну Воину

глас 6

Благочести́ваго во́ина Христо́ва,/ победи́вшаго враги́ душе́вныя и теле́сныя богому́дренно,/ Иоа́нна му́ченика достодо́лжно пе́сньми восхва́лим,/ чудоде́йствуя бо, подае́т оби́льная исцеле́ния стра́ждущим лю́дем/ и мо́лится Го́споду Бо́гу// от вся́ких бед спасти́ правове́рныя.

(Перевод: Благочестивого воина Христова, победившего врагов душевных и телесных Богомудро, Иоанна мученика по достоинству молитвенными песнопениями прославим, ибо он, совершая чудеса, подает обильные исцеления страдающим людям и молится Господу Богу о спасении православных от всяких бед.)

Ин кондак мученику Иоанну Воину

глас 3

Вели́кая ско́рбным лю́дем ра́дость в беда́х обрета́ешися, чудотво́рче Иоа́нне,/ вся́кия бо стра́сти моля́щим тя врачу́еши,/ исполня́я их проше́ния. / Те́мже и ны́не моли́ Го́спода,// да спасе́т ны в ми́лости Свое́й.

(Перевод: Ты являешься великой радостью для всех страдающих в бедах людей, чудотворец Иоанн, ибо всякие болезни молящихся тебе излечиваешь, исполняя их просьбы. Потому и сейчас моли Господа, да спасет нас по милости Своей.)

Молитва мученику Иоанну Воину

О, му́чениче Христо́в, Иоа́нне во́ине! Хра́брый еси́ во бра́нех, и врагом прогони́тель, и оби́димым засту́пник, всем правосла́вным христиа́ном. О вели́кий засту́пниче и уго́дниче Христо́в, Иоа́нне вои́нственниче! Поми́луй нас, гре́шных и недосто́иных, и заступи́ в беда́х и в ско́рбех, и в печа́лех и во вся́кой злой напа́сти, и от вся́каго зла́го и оби́дящаго челове́ка, тебе́ бо дана́ бысть такова́я благода́ть от Бо́га, е́же моли́тися за ны, гре́шныя, в беда́х и напа́стех зле стра́ждущия. Изба́ви у́бо нас от оби́дящих и ненави́дящих, бу́ди нам побо́рник кре́пок на вся ви́димыя и неви́димыя враги́ на́ша. О вели́кий побо́рниче, Иоа́нне во́ине! Не забу́ди нас, всегда́ моля́щихся тебе́, прося́щих по́мощи и неоску́дныя ми́лости твоея́, и сподо́би нас, гре́шных и недосто́йных, получи́ти от Бо́га неизрече́нная блага́я, я́же угото́ва лю́бящим Его́. Я́ко подоба́ет Ему́ вся́кая сла́ва, честь и поклоне́ние, Отцу́ и Сы́ну и Свято́му Ду́ху, ны́не, и при́сно, и во ве́ки веко́в. Ами́нь.

Молитва вторая мученику Иоанну Воину

О, пресла́вный уго́дниче Христо́в Иоа́нне Вои́нственниче,

хра́брый еси́ в ра́тех, врагóм прогони́тель и оби́димым засту́пник, всем правосла́вным христиа́ном вели́кий засту́пниче и угóдниче Христóв, помяни́ нас, гре́шных и недостóйных рабóв, в беда́х, скóрбех и печа́лех, и во вся́цей злей напа́сти, и от вся́каго зла́го и оби́дящаго челове́ка защити́ нас: дана́ бо тебе́ благода́ть от Бóга моли́тися за нас, гре́шных, зле стра́ждущих. Избáви нас от оби́дящих нас, бу́ди нам побóрник кре́пок на вся ви́димыя и неви́димыя враги́ на́ша, да твое́ю пóмощию и кре́пким предста́тельством и побóрством посра́мятся вси явля́ющии нам зла́я! О вели́кий побóрниче, Иоа́нне Вои́нственниче, не забу́ди нас, гре́шных, моля́щихся тебе́ и прося́щих твоея́ пóмощи и неоску́дныя ми́лости, и сподóби нас, гре́шных и недостóйных рабóв, получи́ти от Бóга неизрече́нная блага́я, я́же уготóвана лю́бящим Егó, я́ко подоба́ет Ему́ и вся́кая сла́ва, честь и поклоне́ние, Отцу́, и Сы́ну, и Святóму Ду́ху, ны́не и при́сно и во ве́ки векóв. Ами́нь.

ЧЕТИ-МИНЕИТЕ

buditeli.info © 2017